

голѣмитѣ радости и забави по празнични дни били борбитѣ между млади и стари борци, наречени по турски пехливани. Стефанъ не оставалъ равнодушенъ къмъ борбитѣ. По едно време се решилъ и излѣзълъ да се бори съ врѣстниците си — момци.

И всички надвилъ. На Великденъ станалъ голѣмъ съборъ въ Тулча. На игрището се явили първитѣ пехливани. За учудване на българитѣ и нашъ Стефанъ се наредилъ между борцитѣ. Смаяли се българитѣ, когато видѣли младиятъ борецъ да трѣшка на редъ по земята първитѣ победители. Зрителитѣ се развълнували. Нѣкои турци взели да се споглеждатъ. Технитѣ пехливани били победени. Тогава, за да не останатъ посрамени, турцитѣ повикали най-силния си пехливанинъ. Ала вечерята настѣпила и сдрачъ покрилъ земята. Разпаленитѣ турци решили да се продължи борбата на другия денъ. Така и станало. На втория денъ на Великденъ се стекълъ цѣлъ градъ да гледа опитния и старъ пехливанъ, какъ ще удари о земята самонадѣяния и младъ българинъ. Но чудо! Борбата не продължила много. Съ отчаяние турцитѣ гледали, какъ гяуринътъ мѣта отъ ржка на ржка противника си и какъ най-сетне го стоварилъ на земята съ очи къмъ небето.

Българитѣ възликували, но не смѣяли гласно да се радватъ. Турцитѣ се смутили, ала все пакъ поздравили победителя. Но не могли да преглѣтнатъ този за тѣхъ позоръ. Почнали нѣщо да шушукатъ. Българитѣ дочули, че победениятъ се закаралъ грозно да си отмъсти. Затова посѣветвали Стефана да напустне града. И той напустналъ Тулча, прехвърлилъ се презъ Дунава и отишелъ въ Галацъ.

Тамъ Стефанъ намѣрилъ работа въ единъ магазинъ и се запозналъ съ много българи, които посещавали магазина. Отъ Галацъ се премѣстилъ въ Браила, гдето българитѣ господарували по пазаритѣ и магазинитѣ почти въ цѣлия градъ. Тамъ Стефанъ се запозналъ съ българи търговци, вестникари и печатари, писатели, градинари и много хъшове. Въ тази българска срѣда Стефанъ, вече 20-годишенъ момъкъ, се научилъ за Раковски и за неговия планъ да вдигне въстание противъ турцитѣ.

Стефанъ билъ жаденъ за народна борба. Съ нѣколко другари той въ 1861 година стигналъ въ Бѣлградъ, гдето главниятъ борецъ за българска свобода, Раковски, записвалъ юнаци и изработвалъ планъ за освобождение на България. Веднага Стефанъ се записалъ въ дружината на Раковски и се запозналъ съ старитѣ войводи: Панайотъ Хитовъ, Христо Македонски, дѣдо Илю и др.

Въ Бѣлградъ дошли още български младежи: Василъ Левски, Хаджи Димитъръ, Василъ Друмевъ и други. Всички се записали въ дружината на Раковски. Започнало се военно обучение на българските младежи. Тамъ се отличили съ своята здравина, пѣргавина и голѣма сръчностъ — Хаджи Димитъръ, Василъ Левски и Стефанъ Добруджанецътъ. Голѣмо влияние надъ младитѣ ималъ Хаджи Димитъръ, който билъ подофицеръ и командувалъ отдѣление.

Раковски се погрижилъ да се изработи хубаво българско знаме, отъ зеленъ сукненъ платъ, съ разяренъ златенъ лъвъ по срѣдата, съ надписъ: „Свобода или смъртъ“.